

къмъ привилегированитѣ войнишки мѣста (bevorzugen «voinik-orten»), радващи се на голѣми правдини (die sich grosse Privilegien erfreuten). Управлявалъ се е отъ избрани измежду народа войводи (voivoden), не плащалъ никакъвъ данъкъ, но за това пъкъ се задължавалъ да дава на султана, въ случай на война, нѣколко стотинъ мѣже за разни военни служби. Но прѣзъ XVII-я вѣкъ, когато силата на еничеритѣ наддѣлява, Сливенъ изгубва правдинитѣ си и пада подъ печалната сѣдба на останалитѣ непривилегировани градове“ (III. 85).

Отъ казаното се вижда, че Каницъ отнѣся края на сливения войниклъкъ въ XVII-то столѣтие. Той не е разполагалъ съ подробности, та и за туй посочениятъ вѣкъ не се отнася частно за Сливенъ, а въобще за войнишкитѣ заселища, и то съ огледъ на по-стария у тѣхъ войнишки периодъ. По Д-ръ Селимински, краятъ на сливения доганджийство е въ 1800 г.¹⁾ Но при батинския бой, между турци и руси (1810 г. септември), сливения войници сж участвували въ турскитѣ редове, и ако не вече като редовни войници, то като придружающи турскитѣ обози, хранители на конетѣ и поправители на пѣтищата и мостоветѣ²⁾. Тоя фактъ е съвсѣмъ забравенъ отъ днешнитѣ сливенци и трѣбаше да се открие вънъ отъ Сливенъ. По думитѣ на побѣлѣлия вече търновски жителъ Джовани Икономовъ, по баща родомъ отъ Сливенъ, сливения войници сж взели редовно участие въ спомения бой. Войводата имъ е билъ неговиятъ дѣдо Парашкева Бояджиолу, сестрата пъкъ на когото я водѣлъ като жена върбишкиятъ султанъ, но тя умрѣла християнка. Въпросътъ е за онзи потомъкъ на кримскитѣ ханове, който, като заселенъ въ Върбица и владѣтель на обширни тамъ земи, прѣзъ врѣме революцията при Пазвантоолу, се съединява съ него и е работилъ да се качи на цѣдския прѣстолъ, а Пазвантоолу да му стане великъ везиръ. Последниятъ върбишки султанъ, когото Джовани Икономовъ

¹⁾ Библиотека „Д-ръ Ив. Селимински“, I, 87.

²⁾ Тоя бой е далъ име и на цѣлата важна за насъ тая руско-турска война, позната като батинъ-кавгасж, защото рѣшителното сражение, въ което сж били побѣдени турцитѣ, става при днешното село Батинъ, до Дунава, между Свищовъ и Русе.